З чудовим жіночим весняним святом!

ГАЗЕТА АСОЦІАЦІЇ ФЕРМЕРІВ ТА ПРИВАТНИХ ЗЕМЛЕВЛАСНИКІВ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

6 березня 2019 року ● № 10 (97)

Щиро вітаємо з Весняним жіночим днем, бажаємо в чудове свято миру і спокою, поваги і розуміння колег, у колі рідних і близьких, захоплення від оточуючих, любові й теплоти від гарячих сердець, задоволення і насолоди від життя, приємних сюрпризів та добрих подарунків від долі, щедрих ужинків від матінки-землі, справжнього жіночого щастя і нев'янучої краси.

Голова Асоціації фермерів та приватних землевласників Дніпропетровської області, депутат обласної ради.

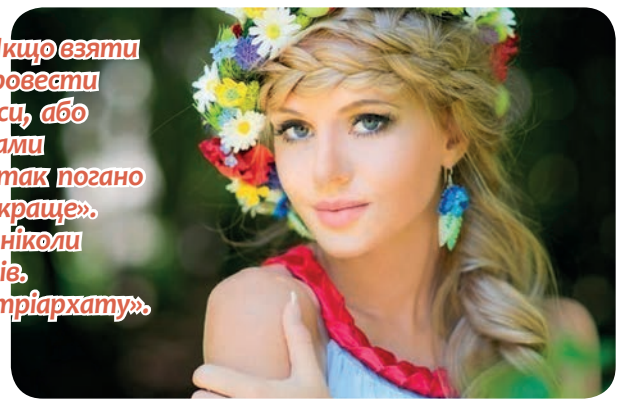

КАЖУТЬ, все пізнається у порівнянні. Якщо взяти роль сучасної української жінки та провести паралель зі ставленням до неї у давні часи, або навіть у нинішні, але з іншими культурами і народами, то можна сказати: «Не все так погано у нашому королівстві! Але може бути і краще». За словами Бориса Олійника, «В Україні ніколи не панував домострой, як у деяких сусідів. У нас завжди було щось все-таки від матріархату».

Читайте стор. 2

Урожай

Озимина радує

На початок березня стан посівів озимих культур на більшості площ оцінюється переважно як добрий та задовільний. Лише подекуди відзначено ураження рослин хворобами та підвищена активність гризунів.

ЗА ІНФОРМАЦІЄЮ Держпродспоживслужби, сприятливі агрокліматичні умови звітного періоду в південних, центральних, подекуди західних областях, переважно на добре розвинених посівах озимих пшениці, ячменю та жита стимулювали слабкий розвиток борошнистої роси, септоріозу, кореневих гнилей, де збудники цих хвороб збереглися на 2-6 відсотків рослин. У осередках Київської, Полтавської, Черкаської, Чернігівської областей на 3-6 відсотків рослин озимини розвивається снігова пліснява. У господарствах Волинської області хворобою уражено до 10 відсотків посівів.

«За потепління через високий рівень ураженості рослин озимини можливий масовий розвиток хвороб. Тому, ефективним заходом оздоровлення рослин та покращення стану посівів буде ранньовесняне боронування з прикореневим підживленням мінеральними добривами», - радять фахівці.

У свою чергу танення снігу в західних, центральних та південних регіонах танення снігу призвело до затоплення 20-60% нір мишоподібних гризунів, особливо у понижених місцях рельєфу. «Наразі популяція гризунів знаходиться у пригніченому стані та характеризується низькими показниками життєдіяльності. Лише, у прикрайових смугах окремих полів Вінницької, Волинської, Київської, Херсонської, Чернівецької областей дещо підвищена, зокрема в озимині 4-5, багаторічних травах 5-10 жилих колоній на гектар», - повідомляють в Держпродспоживслужбі. Надалі розвиток мишоподібних гризунів залежатиме від погодно кліматичних умов, сприятливе поєднання яких зумовлюватиме збільшення чисельності та шкідливості ссавців. За середньодобової температури плюс 5°С можливе відновлення розмноження та переселення гризунів у посіви озимих зі скирт соломи.

Розширено напрями підтримки ФГ

ЗМЕТОЮ спрощення доступу фермерських господарств та молодих фермерів і сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів до державних фінансових ресурсів постановою Кабінету Міністрів України від 30 січня 2019 року № 126 «Про внесення зміни до Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для надання фінансової підтримки розвитку фермерських господарств» Уряд доповнив діючий Порядок новими напрямами та удосконалив механізми державної підтримки фермерів і сільськогосподарських обслуговуючих кооперативів (далі – кооперативи), а саме:

Для фермерів:

- надано можливість фермерським господарствам (крім новостворених) скористатись бюджетною субсидією на одиницю оброблюваних угідь (1 гектар) у розмірі 12 тис. гривень на одного члена фермерського господарства та встановлено, що максимальний обсяг коштів, які може отримати таке фермерське господарство, становить 40 тис. гривень;
- надано можливість голові фермерського господарства, вік якого не перевищує 35 років, отримати таку бюджетну субсидію у максимальному обсязі;.
- збільшено з 60 тис. грн до 80 тис. грн максимальну суму компенсації вартості насіння сільськогосподарських рослин вітчизняного виробництва.

Одночасно визначено, що членам/голові сімейного фермерського господарства, як застрахованим особам, надаватиметься допомога шляхом доплати до єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування за окремим порядком, встановленим Урядом.

Для кооперативів:

- доповнено перелік напрямів діяльності кооперативів, які можуть одержувати фінансову підтримку, кооперативами із заготівлі та переробки продукції бджільництва;
- надано можливість відшкодовувати 70 відсотків вартості придбаного кооперативами не тільки вітчизняного обладнання, але й техніки для транспортування сільськогосподарської продукції.

Також уточнено процедуру, періодичність отримання фінансової підтримки через уповноважені банки та функції регіональних комісій з надання фінансової підтримки кооперативам.

Ознайомитись із постановою можна за посиланням:

https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/pro-vnerzhavnomu-byudzheti-dlya-nadannya-finansovoyi-pidtrimki-rozvitku-fermerskih-gospodarstv

Прес-служба МінАПК.

Виставки

З 12 по 14 березня у виставковому центрі «КиївЕкспоПлаза» за підтримки Міністерства аграрної політики та продовольства відбудеться третій Форум фермерських технологій – спеціалізований комплексний захід для фермерів, які займаються вирощування продукції рослинного походження: овочів, фруктів, ягід, грибів, квітів.

Форум присвячено трьом основним аспектам фермерської діяльності:

- Вирощування врожаю (у відкритому ґрунті, теплицях, садах, ягідниках, виноградниках);

- Зберігання та первинна переробка;

- Збут вирощеної продукції (внутрішній ринок, експорт, переробка).

Так, під час Форуму можна ознайомитися із стендовою експозицією виробників обладнання і технології для фермерських господарств, відвідати тематичні конференції, семінари та майстер-класи, а також налагодити комунікацію із виробниками та споживачами фермерської продукції.

Крім того, в рамках Форуму відбудеться ярмарок контрактів,де фермери презентуватимуть власну нішеву продукцію, а також виробничі потужності для укладання контрактів на постачання до магазинів, закладів громадського харчування, переробних підприємств та матимуть можливість отримати додаткове фінансування для розвитку бізнесу.

Резонанс

Три тижні без світла і тепла!

Григорій ДАВИДЕНКО

Такий сумний «рекорд» надзвичайної ситуації випробування холодом жителів гуртожитку колишньої паперової фабрики м. Дніпра по вул. Каспійській, 16, який ставить нинішнє її керівництво за потурання міської влади. З 15 лютого в двоповерховому житловому будинку припинене постачання електроенергії, незважаючи на зимові морози і те, що газ для водяного опалення кімнат відключений ще минулої осені. У статті «У Дніпрі людей «вижимають» із гуртожитку!» «Фермер Придніпров'я» за 30 січня ц. р. звертав увагу міського голови Бориса Філатова на проживання в нелюдських умовах біля ста чоловік колишніх селян, які працею на фабриці заробили кімнати в гуртожитку, вимушених переселенців з Донбасу та воїнів АТО з родинами. До мера міста було направлене відповідне звернення редакції.

ТА Борису Альбертовичу досі і за вухом не свербить від «вижиму» людей на вулицю холодом, мов заціпило і департаменту житлового господарства міськради, який не дає дозволу на передбачену законом приватизацію житла мешканцями гуртожитку. Координатор гуртожитку Катерина Гливинська щойно повідомила з лікарні, де перебуває:

- Через собачий холод дехто тимчасово виїхав з гуртожитку, а до лікарень Дніпра потрапили вже четверо дорослих і дитина. Директор ВАТ «Паперова фабрика» Сергій Локтєв вимагає з нас 130 тисяч гривень за електроенергію, яку заборгувало дочірнє підприємство «Каспій», де директором Сергій Мануйленко, на рахунок ДП ми і надсилали квитанції за електроенергію досі. І лише після цього Локтєв погоджується надати нам окремий рахунок, щоб жителі гуртожитку напряму сплачували за використані кіловати. Але ж ніхто не хоче та й не може платити вдруге, а «Каспій» перетворилося на «Каспій плюс» і зникло разом з коштами. 11-й, 34-й, 51-й та інші телеканали показали репортажі про надзвичайну ситуацію в гуртожитку, але нічого не міняється. Звернулися за допомогою до народних депутатів Віталія Купрія та Юрія Левченка, обіцяють допомогти.

Жителі дійсно замороженого гуртожитку зверталися і до кількох міських штабів кандидатів у Президенти України. Та почули на диво спільну відповідь: «ніколи зараз цим займатися - вибори!» Але хіба жителі цього та інших 17 гуртожитків на Каспійській – не виборці? Мовчить і мерія Дніпра, в якій світло і тепло є. І вдома – теж. Змушені мовчати і жителі гуртожитку, через відсутність електроенергії вони не можуть повідомити в соцмережах про своє лихо, зателефонувати - мобільники розряджені.

До речі, учора Президент України Петро Порошенко відвідав Дніпро, де подякував Борису Філатову за напружену працю. ■

Сучасні сюжети

«Мутна» схема та бідова п'ятірка і снайпер

Читайте - стор. 5

Несвяткові думки

Кажуть, все пізнається у порівнянні. Якщо взяти роль сучасної української жінки та провести паралель зі ставленням до неї у давні часи, або навіть у нинішні, але з іншими культурами і народами, то можна сказати: «не все так погано у нашому королівстві! Але може бути і краще». За словами Бориса Олійника, «В Україні ніколи не панував домострой, як у деяких сусідів. У нас завжди було щось все-таки від матріархату».

Її величність – ЖІНКА!

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

КОЛИ уважніше придивитися, то можна побачити, що наша цивілізація вже багато століть живе в умовах домінування чоловіків, які опираються на позицію сили. І ця позиція відбилася на всіх сторонах життя. Наприклад, якщо ми говоримо про державу, суспільство, одразу бачимо собі в думці ватажка або якусь надбудову над цим суспільством. В цій надбудові ми уявляємо переважаючу більшість чоловіків і, як незначне вкраплення, мізерну кількість жінок. А чому? Тому що асоціативно вже так звикли думати! Ніби і не можна інакше.

Відомо, що на ранніх етапах розвитку суспільства жінки відігравали значну роль тому, що люди жили збиранням, тобто типово жіночою працею. І що з ростом механізації землеробства та скотарства соціальна роль жінки втратила свою значимість. У ранніх суспільствах жінок шанували ще й тому, що вони були носіями сакральних знань про Духовне перетворення людини. Адже за своєю природою вони більш тонко, інтуїтивно відчувають невидимий світ. Також із жінкою, жіночим началом пов'язане таїнство творіння, народження нового життя.

Коли духовне переважало над матеріальним

Досліджуючи різні народи та їхнє життя у давні і сучасні часи, історики, антропологи прийшли до висновку, що суспільству краще живеться там, де переважають духовні цінності над матеріальними. Наприклад, жінки набатеїв, що жили в III ст. до н. е. на Аравійському півострові, мали рівний з чоловіками статус і часто навіть, зважаючи на особисті якості, стояли на чолі суспільства. Для свого часу вони були чудово освічені та абсолютно незалежні. Володіли власністю та передавали її у спадок, що на ті часи було великою рідкістю. Це характеризує ступінь свободи жінок, їхню рівну участь у колективній праці. А чому так відбувалося? Бо набатеї шанували божественне жіноче начало не тільки в храмах, здійснюючи ритуали на честь своїх богинь, але і в повсякденному житті. Вони шанували жіноче начало — Любов Божу на практиці, у своїх жінках. Свідчення, що дійшли до нас, говорять про процвітання і добробут людей у цих громадах.

Виходить, що духовний та морально-етичний устрій того суспільства були вище сучасних. Тобто людина жила в більш комфортному соціальному середовищі, раз пріоритети Духовного розвитку стояли на першому місці. На жаль, наша цивілізація виросла в технічному плані, але втрачає найголовніше — внутрішню духовну опору. Люди розучилися довіряти і Любити, забули, що таке справжнє щастя. Якщо в суспільстві на чільне місце ставиться духовність, то в ньому неодмінно процвітатиме справжня рівність, а в людях культивуватиметься і переважатиме доброта, взаємодопомога, щирість, чесність. А коли домінують матеріальні пріоритети, як зараз в сучасному українському суспільстві, то відбувається переорієнтація на панування права сильного. Що зараз і спостерігаємо у нашому житті.

Роль жінки у стародавніх слов'ян та інших народів

Коли хтось не вельми обізнаний намагається говорити про авторитарний патріархат у слов'ян, покору жінки чоловікові у язичницькі часи (бо з приходом християнства багато що змінилося в гіршу сторону), його можна легко переконати в протилежному фактами. Зокрема, в полабських слов'ян провідницями військових полків були такі воївниці, як Вісна, Гета. У хорватів відомі княгині Туга і Буга, що воювали на рівні з чоловіками. І це тільки кілька імен з багатьох, які стали настільки відомими, що про них говорили іноземні королі та імператори. Стародавнє суспільство, звісно, не було ідеальним, але соціальна роль жінки була на рівні із чоловіком. Обов'язком жінки було вести дім, — виховувати дітей, готувати їжу, шити одяг для всієї родини, тому вона й зветься здавна почесним ім'ям «дружина», від слова «друг».

Моральні риси слов'янських жінок високо цінували подорожуючі іноземці. У їхніх записах не міститься навіть натяку на якесь стадне співжиття з жінкою чи поліандрію (багатомужжя). Чи снохацтво (життя батька з невісткою), звичайного ще подекуди й дотепер серед російського простолюду. Іноземні історики, візантійці, араби, німці залишили нам багато свідчень, що слов'янські жінки були дуже вірні своїм чоловікам, — усі вони дивуються такій відданості, бо в них того не було. Імператор візантійський Маврикій у VI віці свідчить про слов'ян: «жінки їхні чесні понад людську можливість» (Стратегія XI. 5). Диякон Павло Алепський, що зі своїм батьком, Антіохійським Патріархом Макарієм двічі переїздив Україну в 1654 році, так описує киянок:

- Жінки продають на красивих базарах і в гарних крамницях усе необхідне з матерії, соболів і т. ін. Вони нарядно зодягнені, але зайняті своїм ділом, і ніхто не кидає на них нечемних поглядів.

У наших предків навіть мови не могло бути про зраду жінки. Це було явище надзвичайне, за що зрадницю й зрадника, як свідчить Титмар, тяжко карали. Високим і шанованим було становище української жінки в тогочасному суспільстві, як стверджують дослідники. І навпаки, у сусідній Московії, основу яких становили фіно-угорські племена, воно було невідрадним. Етнограф Хведір Вовк так про це писав (Студії 236):

- У Московії весільні пісні мають назву «плачів», «вытье». І справді, вони не що інше, як «оплакували» молоду, наче б вона була вже мертва. І це не тільки ритуальна розпука, — це цілком реальний жаль, що походить з повної свідомості того дійсного становища, яке займає їхня жінка в родині. В піснях говориться про те, як її битиме чоловік, як її білі плечі будуть позначені слідами батога та як вона буде змушена задовольняти примхи свого пана, самого свекра («снохацтво»). І єдине, чого просить молода в Господа Бога, — дати їй потрібні сили витримати «рабство таке гнітюче й тяжке»…

Досить не звичним також було, а подекуди і донині таким залишається, становище жінок мусульманського світу. Священна книга мусульман Коран приділяє багато уваги тому, як повинна вести себе жінка в суспільстві та родині:

- Жінки добродійні, покірні Аллаху і чоловікам своїм, бережуть честь і майно, яке велів берегти Аллах. А тих дружин, у вірності яких не впевнені ви, умовляйте спочатку, потім уникайте на подружнім ложі і, насамкінець, побийте.

Так в традиційних мусульманських суспільствах і сьогодні побиття жінки не тільки за зраду, а й за підозри на рахунок цього широко практикується. Ця ж тема зачіпається і в сурі 38, аяті 44, де ми можемо прочитати притчу про Аййубу:

- Сказав Всевишній Аййубу: візьми в руку пучок різок і один раз удар ним дружину свою і не відступиш від клятви своєї.

Побиття дружини не вважалося кримінальним злочином, а радше частиною її виховання чоловіком, який, так показував свій авторитет і статус. Зрозуміло, що Пророк жив за часів патріархального суспільства, коли жінка хоч і не була зовсім безпорадною, та проте всі остаточні суспільні рішення приймалися чоловіком. Ще одне важливе послання в Писанні до жінок сказано в такому вигляді:

- Скажи також і віруючим жінкам, щоб вони потупляли свої погляди; берегли б себе від статевих побажань; показували б тільки ті із своїх вбрань, які ззовні, накладали собі на груди покривала; показували б вбрання свої тільки своїм чоловікам, своїм батькам, ногами своїми не ступали б так, щоб виставлялись закриті вбрання їхні.

Тому не дивною є картинка, яку автор цих рядків побачив торік в Трускавці, куди приїздять на відпочинок і лікування представники і мусульманських народів. Спека того літнього дня була до 40 градусів, на більшості людей був легенький одяг. Аж раптом ідеш чоловік, явно глава мусульманської сім'ї. Бо виступав попереду в легкому літньому одязі без будь-якої ноші, а позаду нього йшло троє жінок в чорному з голови до п'ят, тільки з прорізами для очей. Дві з них несли малюків на руках, ще одна вела за руку хлопчика років п'яти. Коли з ними порівнявся, то побачив у проріз змучені жіночі очі, навіть на їхніх віях були краплинки чи то поту, чи сліз. В їхньому погляді можна було прочитати невимовну заздрість до всіх оточуючих жінок, що могли собі дозволити легкі сукні, футболки, біленькі бриджі, шорти і тому подібне. Так жаль мені їх стало, мимоволі подумалось: «спробували б ми, українські чоловіки, примусити одягти своїх дружин у таку спеку в щось подібне, то і макогоном у відповідь дістали б!»

Дивними і суперечливими для нас є їхні правила життя, які існують і сьогодні в таких країнах, як Саудівська Аравія, зокрема, щодо спадщини: «… сину належить частка, рівна частці двох доньок» (4: 11). Однак цей факт також виправдовується деякими вченими тим, що чоловік зобов'язаний підтримувати своїх родичів фінансово, а жінка – ні. У Корані дуже мало говориться про полігамію, наприклад, в сурі 2 аяті 3, сказано, що мусульманин може одружуватися на жінках, яких він сам обрав:

- Якщо ж остерігаєтесь ви, що не зможете бути справедливими з сиротами, які знаходяться під опікою вашою, то одружуйтесь на інших жінках, які подобаються вам, – на двох, трьох, чотирьох…

Однак тільки в тому випадку, якщо йому дозволяють статки утримувати всіх без виключення своїх дружин. Дивина для нас та й годі! Проте світ, мабуть, тому такий і цікавий, що він різний у всіх проявах своєрідного культурного, в тому числі і релігійного життя.

Українська жінка у сучасному житті

Україна – на 69 місці зі 144 країн у світовому рейтингу з дотримання гендерної рівності. Найкраща ситуація у сфері освіти, йдеться у рейтингу Світового економічного форуму, найгірша – в політиці.

-У Верховній Раді наразі близько 12% серед депутатів – жінки. Це найбільша цифра за період незалежності. В Європі цей показник – в середньому на рівні 23%. Ми би хотіли, щоб більше жінок було в політиці, говорячи про стереотипи і цифри вважається, що політика – це чоловіча справа. Але хочу зазначити, що у політики не має бути статі, політик має любити людей і робити щось для них. Наразі 12% жінок в парламенті – це недостатньо, але повірте, що ці 12% дуже активні та професійні. Що стосується виконавчої влади, там гірша ситуація, всього три керівники міністерств жінки – це замало, але якщо взяти заступників міністрів, то там дуже багато жінок, – зауважує депутат Марія Іонова.

А Майкл Кіммел, відомий американський соціолог, автор численних робіт з гендерної рівності, наголошує, що як тільки жінки отримують рівні права із чоловіками, вигоду відчуває весь світ. За його спостереженнями життя чоловіка стає кращим, якщо він розділяє всі турботи домашні з дружиною рівномірно:

- Коли чоловіки поділяють домашню роботу та виховання, їхні дружини щасливіші. Їхні дружини здоровіші. Їхні дружини рідше відвідують терапевта, рідше потерпають від депресії, рідше потребують тривалих прийомів ліків, частіше відвідують спортивні зали, повідомляють про вищий рівень задоволеності подружнім життям. Коли чоловіки поділяють домашню роботу та виховання, самі чоловіки здоровіші. Вони менше палять, менше п'ють, рідше приймають психотропні препарати І хто би цього не хотів?

Прикрим є факт, що в нашому суспільстві досі процвітає домашнє насильство. За статистикою Національної поліції, кількість звернень за фактами насильства в сім'ї – близько 130 тисяч у рік, потерпілими є переважно жінки. Добре, що нарешті для їхнього захисту позаторік був ухвалений Закон про насильство в сім'ї. Це дає надію сподіватися, що фізично сильніша половина нашого суспільства під дією цього закону таки вгамується. Бо взаєморозуміння в сім'ї повинно досягатися не бойовими діями між чоловіком та жінкою і дітьми, а теплотою душі і тихим, лагідним словом.

- Часто можна почути думку, що жінки, які борються за свої права, не хочуть, аби чоловіки відчиняли їм дверцята автомобіля, платили за вечерю чи пропускали вперед. Але це не так,- заявляє Марія Іонова. *- Це – міфи. Не можу зрозуміти, чому так сприймають, думаю, що це лукавість чоловіків. Абсолютно вітаємо, коли чоловік і відкриває двері, і подає пальто, по дружньому пригощає кавою, не бачу жодних застережень. Говориться про людські відносини, про повагу, в першу чергу, і немає значення чи ти чоловік, чи ти жінка.*

З усього видно, нашому суспільству треба повертатися до пріоритетів духовних, як було в наших пращурів слов'ян. Тоді й законів, можливо, не потрібно буде додаткових ухвалювати, коли головним регулятором поведінки людини виступатиме її совість.

Стережись трактора!

Микола ЯСЕНЬ

Минуло уже майже три роки, як о пів на другу ночі на автотрасі від села Новостроївки поблизу Чаплинки Юр'ївського району сталася жахлива аварія. Симпатичний «Жигуль» сьомої моделі у пітьмі вчасно не розгледів поперед себе «якесь одоробло» у вигляді культиватора, причепленого до трактора, і на швидкості «наздогнав» його. Що машина розбилася вщент, перетворилася на купу металобрухту, це ще й півбіди. Водій «Жигулів» Денис Самойленко дістав дуже й дуже тяжкі травми, а його товариш Олег Портний, який перебував теж у салоні, загинув на місці. Тракторист залишився, ясна річ, неушкодженим і цілим. Здавалося б, як тодішнім автоінспекторам, так і слідчим та прокурорам не становило великих труднощів з'ясувати причини трагедії та встановити ступінь провини кожного з двох фактично учасників дорожньо-транспортної пригоди. Одначе нічого подібного насправді не сталося до цих пір. Більше того, саме у ці дні у Дніпровському Апеляційному суді за принципом «починай спочатку» стартували нові слухання, які – одразу це скажемо – викликають не кращі підозри, якщо не перекласти усю відповідальність з хворої голови на здорову, то зробити єдиним крайнім не того, хто ним у дійсності є.

ТОМУ ТУТ нагода говорити зараз про авторитет, порядність і громадську та чоловічу сутність таких нині людей на селі, як фермери. Ми всі і обома руками за них. Але з однією суттєвою обмовкою: фермери мають дорожити власною честю, відстоювати своє сумлінне ім'я, аби користуватися визнанням та довірою серед селян-земляків, бути прикладом останнім в усьому. Нагода ж закликати фермерів вирізнятися не тільки успішним господарюванням на землі, а також і повагою між людьми та справедливістю і повною чесністю така: за кермом трактора, котрий після півночі з культиватором прямував сільською дорогою з твердим покриттям, перебував місцевий фермер Ігор Зигунов. І мало того, що Ігор Олександрович тягнув свого культиватора смугою, призначеною для легкового і вантажного, зрозуміло, автотранспорту, хоч поруч пролягала і ґрунтова дорога. На додачу навісний культиватор ще й перекривав практично повністю обидві проїжджі смуги траси, оскільки він не обмежувався стандартними заводськими розмірами. З обох боків агрегат був доповнений і додатковими саморобними «секціями». Як коментували потім тутешні бувалі в бувальцях автомобілісти, на їх думку шансів уникнути зіткнення у «Жигуля» Дениса Самойленка не було. Особливо враховуючи «темний період доби та й відсутність видимості якихось попереджувальних чи застережливих знаків». Одним словом, навіч усі ознаки порушення правил дорожнього руху з боку фермера-тракториста.

Ми безвідносно до катастрофічного випадку, який стався за участю Ігоря Зигунова, знаходимо за потрібне зробити два відступи. Перший: свого часу у корпорації «Агро-Союз» - це Синельниківський район – регулярно відбувалися міжнародні конференції з так званого нульового обробітку земель. Якось на одній з них фермер з Німеччини дуже хвалив навісний агрегат з поверхневого розпушування ріллі. Однак раптом зауважив, що «настільки широкозахватний, як у вас, я не використовую». Це ж чому? – поцікавилися наші хлопці. «До моїх земель немає окремих доріг, крім автобану, - пояснив німець, - і тому я не хочу мати проблем з дорожньою поліцією». І далі докинув: «А обов'язковий у нас проїзд у супроводі поліцейських не дешево коштує». Зрозуміли? Отож! І при цій нагоді другий відступ: а у нас часом, на превеликий жаль, трактористи ще й відверто нахабно ведуть себе на дорогах з причепленими або навісними знаряддями. Прикро про це говорити, та тільки правда полягає в тому, що хоч і не всі, звичайно, «кидають виклик» іншим учасникам дорожнього руху, однак трапляються «винятки». Я особисто потрапив якось у «пробку», котра виникла позаду трактора з сівалками на автомагістралі у Васильківському районі. Хоч і там була можливість рухатися обабіч траси, той, хто вів трактор з сівалками, по суті, навмисне рухався посеред магістралі, не зминав, не пропускав, нарешті і не реагував на численні сигнали затриманих ним вантажівок і легковиків. Так і хотілося кричати йому, що на дорозі треба не тільки себе, а і всіх поважати. А в першу чергу поважати вимоги правил руху. Чи запроваджувати, даруйте, нам новий попереджувальний знак «Стережись фермера»?

Ми не відкидаємо і вини самого потерпілого, бо ж кому не ясно, що з невиваженою швидкістю поночі на і до останньої ямки знайомій дорозі жарти погані. Втім, щоб Денис Самойленко надмірно зловживав тієї ночі швидкістю, це також досі остаточно ніби не з'ясовано. Коли на це запитання просили у слідчих відповіді, вони признавалися, що «відповіді немає». Більше того, а на перших порах за гарячими слідами трагедії навіть прокурор Максим Супрун погоджувався, що порушував правила то не Самойленко. Зате достеменно стало ясним інше: Денис зазнав тяжких і значних травм, які довгих сім місяців заліковував в реанімації та на лікарняному ліжку, перенісши за цей час цілих сім операцій. «Мого сина, - гірко зітхає його мати Тетяна Самойленко, - медики все одно, що зібрали заново». Тому родині довелося продати корову й телицю та всю іншу з двору живність, одначе виручених грошей на лікування не вистачило. Кажуть, якби не люди, котрі дружно зібрали для хорошого чоловіка майже двісті тисяч гривень, в тому числі, до речі, і зовсім не знайомі люди, навряд чи Денис вижив би наперекір смерті. Чи «скидався» йому на поміч фермер Зигунов, цього пригадати тут не можуть. Але ось зараз необхідна ніби остання, восьма операція, та коштів на неї у Самойленка немає. Як і на тривалу реабілітацію потім, якої Денису не уникнути.

І про невинуватість тепер 29-літнього інваліда 2-ї групи прокурор Супрун не випадково говорив. Адже тим часом у Юр'ївці затіяли суд над ним. Нежданно-негадано над ним одним – чуєте? Не важко здогадатися, що звинуватили Дениса Самойленка у смерті його товариша Олега Портного, який, нагадаємо, загинув в момент страшної нічної аварії. Це незважаючи на те, що мати Олега Валентина Портна з власної ініціативи письмово відмовилася від будь-яких претензій до Самойленка. З тих міркувань, сказала ця жінка, щоб «не згубили життя ще одному молодому хлопцеві». Так от, тоді прокурор Максим Супрун і заявив, що «виходячи з матеріалів, які слідство надало мені і на які я буду опиратися в суді, другий водій, який перебував за кермом трактора, як мінімум також порушив правила дорожнього руху».

Як це зараз заведено, суд тривав довго. Але врешті-решт 22 листопада минулого, 2018 року Юр'ївський районний ухвалив своє рішення. Його суть звелася до того, що «після всіх експертиз, допитів і вивчення доказів ясно, що кримінальне порушення було, але всі факти не вказують на те, що в цьому винен Самойленко». Чуєте? Перечитайте попередню фразу ще раз. Адже з неї виходить, що суд натовк пикою у багно слідчих районного відділу Нацполіції і працівників Юр"ївської місцевої прокуратури. Що не там, панове, ви шукаєте «кінці» - Самойленко, швидше всього, й зовсім не винен! А оскільки, з другого боку, суд ні на йоту не сумнівається, що злочин мав однак місце, то винен в ньому хтось інший… лише з двох учасників трагедії - хіба не так це розуміти треба?

Та в тім то й річ, що ні старший слідчий Борис Бушуєв, ні старший групи -прокурор відділу процесуального керівництва Максим Супрун тепер уже, ні нарешті й сам начальник відділу процесуального керівництва, старший радник юстиції Алан Цховребов не погодилися з таким трактуванням суду. Подали вони апеляційну скаргу, котру й приступив розглядати обласний Апеляційний суд. До нього, до Дніпровського Апеляційного суду, у селян-земляків Дениса Самойленка поки що ніяких питань немає. Навпаки, люди переконані, що і він не дозволить собі кривосуддя на догоду трьом стражам правопорядку. У людей же саме до цих стражів, до Бушуєва, Супруна і Цховребова, питання: з якої речі їм так забаглося ще й посадити інваліда Дениса, якому немає за що зараз витягти металевий штифт з плеча? Або чому, принаймні, Самойленко єдиний винен у тому, що сталося о пів на другу ночі уже майже три роки тому? Причому, за умови, коли довести саме його вину правоохоронцям фактично то і не вдалося.

У селі подейкують, наче секрету великого «для маленької компанії на трьох» у цьому й немає. Подейкують точніше, що фермер Ігор Зигунов сам же хвалився, якщо й не хвастав, наче відкупився лишень за п'ять тисяч доларів. Зрозуміло, що так стверджують зі слів земляків на рівні чуток. Але ж сміються, що дуже схоже це на правду, якщо слідчі разом з прокурорами провини фермера і впритул не бачать, а в Самойленка мов кігтями ухопилися. Чому б це? Погодьтеся, що дуже підозріло. Звідси у мешканців Чаплинської сільської ради і визріла ідея звернутися в НАБУ, САПУ і ГПУ порізно і разом узяті. Невже їм не під силу розслідувати і притягти до відповідальності у периферійному Юр"ївському районі тих, хто явно чинить самоправство і безчинство?

Що ж, почекаємо – і побачимо. А поки що у нас з цієї нагоди і суто своя є мораль. Ми за те, щоби фермери були людьми честі і несли відповідальність за свої вчинки, якими б вони не були. А ще хочемо нагадати, що ось-ось на всю силу забуяє весна. Будемо виїжджати у поля для добра і добробуту працювати. Тракторами і з культиваторами, і з сівалками, і з усіма іншими агрегатами. До речі, весь сезон до пізньої осені трудитися доведеться і вдень, і вночі дійсно також. Давайте пам'ятати, що, виїжджаючи на дороги і траси, будемо рухатися ними не одні. Що будь-яка дорога о будь-якій порі – це зона підвищеної небезпеки, і обережність на ній має сповідатися та витримуватися понад усе. ■

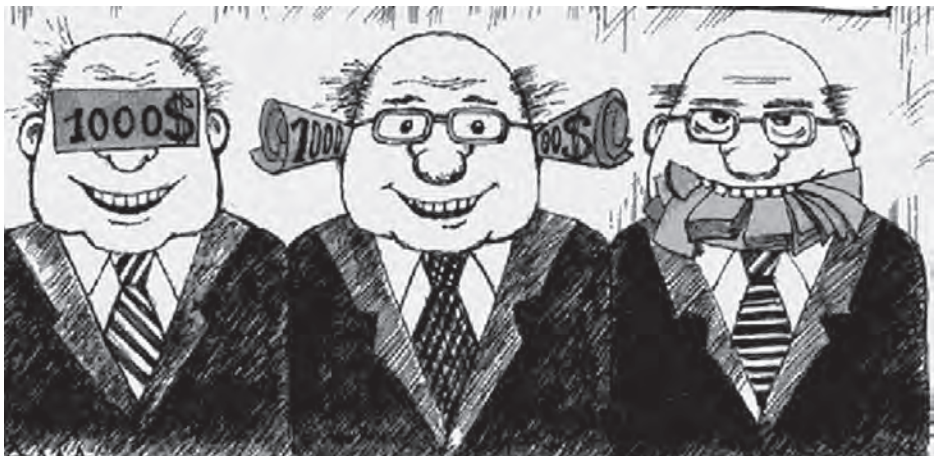

! З трьох суддів, що розглядають справу, нерідко трапляється, що один слухає, але не чує, інший чує, але не слухає, третій, нарешті, слухає і чує, але не розуміє

Станіслав Єжи Лец

ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я

У степовій Бабайківці, що тулиться до мальовничого закруту Орелі біля Новосанжарщини Полтавщини, живе дружна фермерська родина Андрія і Вікторії Головків. Сім'я не звичайна, залюблена у хліборобську та ягідну справи, де обоє батьків мають вищу освіту, а діти наслідують їх. Усі не цураються громадських справ, а Вікторія Анатоліївна є головою ФГ «Вікторія» і очільником Царичанської районної організації АФЗУ. Навіть люди, побіжно знайомі з нелегкою працею землероба, добре знають, що жінці, дружині і матері трьох дітей, дати лад власному і районному фермерському господарствам вельми непросто. А до всього ще й бути депутатом Царичанської районної ради...

Мрії, втілені в життя

Григорій ДАВИДЕНКО

Напередодні Міжнародного жіночого дня 8 Березня, пробудження природи після зими спілкуємося з Вікторією Анатоліївною. Перше запитання напрошується мимоволі – як вдається поєднувати таке чимале коло обов'язків?

- Змалечку беру приклад зі своїх батьків, їхньої самовіддачі своїм професіям. Народилася я у Миколаївці Новомосковського району. Тато, Анатолій Данилович Недужко, починав водієм, був інженером, парторгом, потім головою колгоспу. З дитинства пам'ятаю – тата вдома немає, він ранесенько йде на наряд, а повертається близько десятої вечора. Мама, Лідія Іванівна, більше сорока років відпрацювала учителем у школі, навчала троє поколінь односельців. Я старша з дітей, опікувалася меншими братиком і сестричкою. Коли в школі брала участь у концертах агітбригади перед механізаторами і доярками, бачила трудові будні тата. Поступово зрозуміла, скільки йому доводиться докладати зусиль, аби колгосп був міцним і люди задоволені умовами нелегкої праці. Тепер моя підтримка – чоловік Андрій Іванович і наші троє дітей. Інколи фермери краю кажуть мені: «Вітю, ми нашим жінкам радимо брати приклад з тебе!» Хлопці, кажу, якби в мене не було такого чоловіка, то не було б такої мене!

Рада, що і діти вчаться цьому ж. Вчителі говорили – коли перед сином Романом чи донькою Аліною в школі поставали складні життєві питання, то вони запитували – а можна, ми вдома порадимося з батьками? Це неабияк гріє душу.

- А як Ви познайомилися з Андрієм Івановичем?

- Першого знайомства і не згадаю, наші хати були по сусідству. Ми з дитинства дружили, бліндажі робили в снігу, разом виростали. Згодом батька Андрія, Івана Федоровича Головка, призначили головою колгоспу в Царичанський район. Під час навчання у вузах одружилися 24 серпня 1991 року. Коли обирали день весілля, не відали, яким він стане величним в історії України. В день нашого особистого свята було й хвилююче, прекрасне відчуття народження нової країни. Відтоді родина і Україна поєднані в наших долях.

- Вікторіє Анатоліївно, що спонукало стати фермерами?

- Все почалося в дитинстві. Тато чимало розповідав про сівбу, погоду і землю, про ранкове сонце в степах... Дуже люблю рослини, розводила їх з малих літ. Дівчата гуляють, а я гладіолуси, жоржини саджу, поливаю, полю. Наприкінці школи хотіла вчитися на агронома. Мама збила – в тебе організаторські здібності, тож піша ла на історичний факультет ДНУ ім. Олеся Гончара. Кілька років працювала в міській школі вчителем історії. Андрій Іванович був лікарем. Але коли ти любиш землю, це багато значить. Ніколи не хотіла жити в місті, в ньому відчуваю себе в гостях. Переїхали в Бабайківку до хатини, яку тримали як дачу. Взяли 50 гектарів землі для фермерського господарства і почали вчитися працювати на землі.

Трактора не було, знань теж, нікого в краї не знали. І мій, і чоловіка батьки тоді вже не працювали, хворіли, допомагали порадами. В кредит придбали стареньку «Ниву». З допомогою кредиту, з ланців склали трактор. Згадую, як заклинив двигун, підтягли трактор під грушу, за гілку закріпили таль і знімали двигун... Набили собі чимало гуль, поки не прийшов досвід. Пробували вирощувати поросят, тримали чимало корів... Ще й самі будували дім, заливали фундамент, мазали, ставили крокви. Андрій Іванович сам його проектував, обдумував, це дім нашої мрії, у ньому затишно.

- Чи допомагають дитячі захоплення в щоденній праці?

- Неабияк. Інколи втомишся до нестями, посидиш під деревом чи біля клумби, і відходиш душею. Їду і дивлюся, акація цвіте – це дуже гарно. А васильки на узбіччях, петрів батіг – буває, зупинюся на пару хвилин помилуватися красою. З дитинства мріяла вирощувати виноградні грона – великі і солодкі-пресолодкі, щоб малина росла з великими ягодами. Згодом біля Комарівки навели лад на занедбаних землях, почали вирощувати виноград, аґрус, ожину, малину, полуниці. На таке потрібні гроші і час, виноград на зиму треба вкривати, це важкий процес. А щоб ягідні культури приносили якийсь прибуток, це ще важче... Вступили до кооперативу «Ягідний» в Могилеві, в ньому чимало проблем, але ідея дуже хороша.

Малину торік можна було продати, але дуже дешево. Причини видимі - стільки людей з міста виїхали на заробітки, плюс масове збіднення. Припрошую на базарі – купуйте на варення, на заморозку! Чую у відповідь – яке варення? Хоча б пару кілограмів за сезон з'їсти, щоб були вітаміни! І це не одна людина мені таке сказала. Коли стоїш на ринку з вирощеним, добре відчуваєш цінові тенденції. А скільки бабусь приходило - кожну копійку рахують, пенсії мізерні. То я їм хоч по півкілограма ягід дам, вони раді. Тепер на кількох гектарах ягідників біля Комарівки працюють старші діти, Роман з Аліною, обоє навчаються в Дніпровському державному аграрно-економічному університеті – Роман в аспірантурі студіює менеджмент економіки, Аліна - технологію вирощування аквакультур на 4-му курсі. Найменший Назар ходить до 1-го класу. Роман застосовує на практиці технологію закладки вин з винограду. Є думки про органічне землеробство. Ще захопився пасічникуванням, теж цікава справа.

- Чи легко діти знайшли своє покликання?

- Знаєте, сумнівів щодо цього не було. Коли росли, їх нікому було балувати - ми з ранку до вечора в степу. З малих років привчали їх до самостійності, в них є знання і бажання трудитися. Підказуємо, разом аналізуємо. Добре, звісно, коли можеш заробляти своєю працею. Але як виростиш дітей, гордитимешся їхніми досягненнями, тоді ти будеш щасливим стовідсотково. Не у всіх фермерів діти з батьками, чимало кажуть – хай їдуть до міста, там легше. Вважаю, молодь не повинна соромитися ніякої роботи на землі, найперше працювати на тракторі.

Молю Бога, щоб наші діти залишилися в Україні. Не їхали до Польщі, а трудилися на рідній землі, пускали своє коріння. Дехто каже – та хай їдуть, нічого страшного! А що в цьому доброго, скажіть? Це – геноцид народу, людей в селах і в державі меншає на очах! Та і не так казково, як здається, люд живе за кордоном. Донька Аліна завдяки програмі обміну студентами 5 місяців училася і працювала на форелевій фермі у Франції. Звичайні робітники економлять на всьому, і в побуті наша нація більш чепурна.

- Вікторіє Анатоліївно, Україна з часів розпакування забула, що таке нестача продовольства. Уряд готує законопроект про вільний продаж землі. Чим обернеться такий задум?

- Це буде справжня катастрофа. Сьогодні хлопці воюють за Україну, за її землю на сході держави. Спитаймо – чи хочуть вони, щоб політою їхньою кров'ю землею гендлювали ділки? Це спроба вибити її в селян з-під ніг. Коли про це думаю, стає страшно вже не за себе - за дітей і онуків. Це як забрати хату в сім'ї. Селяни без землі стануть гостями в Україні, чимало хто цього ще не розуміє. Сільські діти зростають у спілкуванні з природою і тваринами, вони набагато добріші за тих, хто виріс на асфальті. Тому категорично проти вільної торгівлі реліквії. Світова фінансова ситуація така, що вона моментально опиниться в руках іноземців. Варто дозволити продаж землі виключно державі, а тій здавати її в оренду фермерам.

- Селянам, хто сам не обробляє власні паї, доцільніше здавати їх в оренду, а не позбутися за якісь гроші, які швидко закінчаться...

- Безперечно. Щороку орендна плата лише зростає. ФГ «Вікторія» з 2004-го орендує у більше ста власників землі з Юр'ївки земельні паї. Вирощуємо пшеницю, кукурудзу, сонях, горох, ячмінь, інколи застосовуємо пар. Наймаємо кілька працівників, з оформленням. За 15 років вивчили родини пайовиків, їхні проблеми, в горі і радості вони йдуть до нас, ми ніколи не відмовляємо. Стосунки, як з рідними людьми, дорожимо цим співробітництвом. Депутатські обов'язки перегукуються - де живеш, там мусиш допомагати людям. Зроблене тобою добро обов'язково повернеться до тебе через твоїх дітей і онуків, це закон. Як і завдана кривда.

Одного разу депутат Валентина Полотненко звернулася – що робити, тече дах на райлікарні? Якщо робити проект з тендером, треба кількасот тисяч гривень, час. А коли б був шифер, то працівники лікарні самі б все зробили. Підрахували, зняла з рахунку ФГ десять тисяч, купила шифер, за кілька днів дах відновили. Є чимало проблем у фермерів, та є і надійний кістяк, допомагає. Захоплююсь самовідданістю голови обласної АФЗУ Анатолія Гайворонського, його енергією і завзяттям у відстоюванні прав виробників і звичайних людей. Часто кажу фермерам – нам Анатолія Івановича Бог послав! Добрі ідеї, втілені ним в життя, вагомі – працює ТОВ «Фермерів і приватних землевласників», реалізує збіжжя, виходить газета «Фермер Придніпров'я», яка нічого не приховує з теперішньої дійсності, діють загони Фермерської Самооборони.

- Самооборона Царичанського району є однією з кращих в області...

- У цей період, коли держава ще не може забезпечити надійний захист людям і майну, варто допомогти їй. Задля хоча б власної, а відтак і колективної безпеки. Самообороною в краї займаються Андрій Іванович, син Роман, Віктор Ткач, Андрій Сумський та інші фермери. А найпотужніший загін у Могилеві, де три десятки фермерів і приватних землевласників, керує ним Сергій Лисиця. Там здавна так ведеться. Недарма кажуть: громада – велика сила. Сподіватимемося, така єдність буде скрізь на українській землі, вона допоможе нам у всьому.

- Дякую за розмову, Вікторіє Анатоліївно! Зі святом Весни Вас, Аліну і всіх жінок та дівчат землі української!

Микола ЯСЕНЬ

Той день для голови Піщанської об'єднаної територіальної громади Дмитра Лисичкіна видався не з легких.

«Мутна» схема та бідова п'ятірка і снайпер

Хто є хто

Напередодні на пленарному засіданні сільської ради ніби цілком підготовлено і законно було прийняте рішення про «надання дозволу на розроблення проекту землеустрою щодо відведення у приватну власність земельної ділянки громадянину Копил О. для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель та споруд». Отож чоловіку надавався земельний наділ у «курортній» Новоселівці по її кращій вулиці Соборній. І справді все відбувалося наче чин по чину, що на перший погляд й комар носа не міг підточити. Однак раптом депутат Анатолій Радкевич навздогін повідомляє, що земельна комісія, яку тут очолює депутат Володимир Козир, а разом з нею і ним землевпорядник сільської ради Наталя Мартинова вчинили щось дивне і не зрозуміле. Як мінімум – «безвідповідально підготували до розгляду на сесії дане питання». Як максимум – «вдалися явно до «мутної» схеми з перерозподілу в населеному пункті земельних ділянок». Оскільки ця, що тепер виділена громадянину на прізвище Копил, уже десять років як перебуває насправді у володінні – і на законних підставах – «іншого землекористувача». Тобто практично силоміць відібрали ділянку в її власника, хіба не так?

Піщанський голова Лисичкін пристав до другої версії розуміння того, що сталося. Себто запідозрив таки «мутну» схему. Тим паче, що стало і ясно, мов на долоні – «реального та прозорого обліку земель раніше сільськими радами нинішньої ОТГ взагалі то й не велося, і як наслідок це і породжувало корупційні умови для незаконного збагачення сільських голів (тепер старостів), депутатів і землевпорядників». Дмитру Анатолійовичу нічого не лишалося, як терміново скликати позачергову сесію, і о «14-00 годині в актовій залі Будинку культури відмінили попереднє рішення щодо виділення земельної ділянки гр. Копил О. А.». Більше того, Дмитро Лисичкін зобов'язав комісію із земельних відносин та охорони природи «не пізніше десяти днів з моменту винесення мною даного розпорядження надати повний і вичерпний Акт обстеження усіх земельних ділянок по вулицях Соборній та Українській с. Новоселівка, навколо яких наразі виникла підозріла активність». Уже наступного дня місцеві активісти не стали ховати свого оптимізму, що це «вперше за рік існування Піщанської ОТГ голова громади розпорядився виникнути у досі приховану політику з розподілу земель у межах населених пунктів».

Отакий не зовсім, м'яко кажучи, приємний день випав на долю голови громади. Тільки ж він не міг і подумати, що на цьому його «неприємності» не скінчаться. Ще одна халепа мов навмисне та несподівано слідом звалилася на голову Дмитра Лисичкіна. Тільки-но виїхав він з будинку культури у бік траси Харків-Сімферополь, як угледів, що тут, де магістраль розбігається у два боки - вліво на Донбас, а вправо на Крим - неждано-негадано появився немов з нічого… грізно облаштований воєнізований блок-пост. П'ятеро хвацьких бійців поралися на ньому, а точніше пильно вдивлялися у всі три боки автотраси, мов стерегли, як здавалося зовні, якогось тут кордону. Дмитро Анатолійович не міг не зупинитися, оскільки сном-духом не знав, що на ввіреній йому території громади кимось дано команду спорудити майже цілий редут. Отож зупинився і запитав, хто ви такі, хлопці, чиї будете і за чиєю вказівкою на околиці Піщанки і під самим лісом поставили блок-пост? Та й з якою метою? – це теж хотілося б, докинув Лисичкін, знати.

А хлопці раптом наїжачилися, почали відвертатися - явно були не раді допитливому чоловіку. І зі свого боку навпаки запитали, хто він тут такий, щоб цікавитися не мало і не багато - «воєнною таємницею»? Почувши, що Лисичкін голова Піщанської ОТГ, хвацькі бійці явно знітилися і забелькотіли про те, що вони прості солдати. Тому у даному разі виконують наказ свого командування, а для чого цей блок-пост «на роздоріжжі між Донбасом і Кримом», то хай пан голова ОТГ сам, мовляв, здогадається. Самі вони цього до пуття не знають і знати не хочуть, бо їм «пан полковник не казав». У пана ж Лисичкіна ще більші сумніви при цьому виникли. Поки слово за словом витягував він з негостинних хлопців-бійців, звернув увагу, що одягнені ж вони у напрочуд «різношерстну» форму, котра насправді нічого спільного з формою нині діючої в Україні армії не має. Більше того, троє з п'ятьох ще й були взуті в елементарні кросівки. Так, на одному теліпався справжній бойовий автомат, але в інших була також однозначно не типова для нашої армії зброя. Однак же зброя, котра стріляє. І котра може рано чи пізно дійсно вистрелити.

- І вже зовсім я навіть не на жарт злякався, - розповідав потім Дмитро Лисичкін, - коли осторонь під лісом під кущами угледів шостого «вояка». Він там лежав зі стрілецькою гвинтівкою в руках, поруч біля нього купкою лежали й патрони. Лежав цей «військовий» і теж раз-ураз зирив у різні боки, готовий схоплюватися та вибігати навперейми першій-ліпшій автомашині, котра йому видасться чимось підозрілою…

Дмитро Анатолійович чомусь згадав відразу давню пісню про команду хокеїстів, що на крижаному майданчику «чудова п'ятірка і воротар». Але тут, зрозумів, явно загадкова «п'ятірка зловмисників і снайпер збоку». Коротше кажучи, голова Піщанської ОТГ негайно викликав з Новомосковського відділу Національної поліції наряд. Коли ж той прибув, вояки заходилися зовсім іншої співати. За півтора десятка кілометрів від Піщанки воєнний гарнізон, і звідти ніби зі зброєю в руках утік військовослужбовець. От і виставлено блок-пост, аби перехопити дезертира. Однак же перевірити і цю «версію» поліцейським не становило труднощів. Як неважко здогадатися, вона не підтвердилася. Зате підтвердилося інше: обслуга блок-постівців – це всі як один місцеві жителі з суперечливим кримінальним і підсудним минулим. За аналогією з рядом тих неправедних діянь, до яких вони були раніше причетні, правоохоронці дійшли висновку, що найімовірніше негідники задумали як ще страшніше від патрульних автоінспекторів «контролювати» жвавий тут рух автотранспорту. Стягуючи, ясна річ, з «винних порушників» собі зиск. Зупиняйтеся і не минайте, мовляв, розкривайте свої гаманці, а то гірше буде!

Та ось тільки з цим горе-«вояки» не погодилися. Заявили натомість про пікантну вкрай ситуацію. Виявляється, завдання звести на околиці Піщанки, де траса розбігається як на Донбас, так і Крим, грізний блок-пост вони отримали через… Інтернет від невідомих їм замовників. Якщо вдасться тихо й мирно влаштувати «сторожовий пост», «привчити» до нього місцеве населення, а на водіїв проїжджаючого транспорту дійсно нагнати страху, то вже за це хлопцям пообіцяли ніби заплатити «по тисячі доларів на рило». Хіба не гроші, ради котрих варто поклопотатися?

- А вже далі була гарантія й на більш щедріші заробітки, - зізналися самодіяльні «стражі», - оскільки після того, як ми «вживемося» тут і ніяких не викликатимемо сумнівів та підозр, мали надходити нам наступні завдання. Строго по секрету і вважайте, що бойові…

Одначе, які саме, цього хлопцям, ясна річ, ще не відомо. Хоч вони готові були виконувати будь-які, за які отримуватимуть «гідну плату». Так це чи ні, наразі не звісно. Інша річ, що дуже тривожно і некомфортно від усього цього, як коментують зараз резонансну подію у Піщанській ОТГ. «Хвацьку п'ятірку і снайпера» затримано. З ними ведуться допити і слідчі дії. Але в першу чергу поліція намагається виявити, зловити і затримати з Інтернету досі невідомого й загадкового замовника утнути під лісом на околиці Піщанки «грізний» блок-пост. Поки що версія, що такий замовник може дійсно бути, залишається в силі. От тільки задля чого затіяв він «підпільну операцію», це треба ще дізнатися.

Так що у даному випадку голові окремо взятої територіальної громади справді довелося пильнувати народ не лише від «внутрішніх» зловмисників, а й від «зовнішніх» також. До речі, при перевірці виявилося, що набити свої мішки піском самодіяльним «забудовникам» лже-блок-посту не знайшлося можливості, тому вони їх надули повітрям. А конуру для відпочинку замостили звичайною соломою. Та ні «надути» довірливий народ цим самим, ні підіслати собі, даруйте, рятівної соломки їм, як бачимо, не вдалося.

«Досить забивати людям баки»

ТАК ЗОВСІМ не образно, а прямо висловилася Галина Прохоренко - депутат Верхньодніпровської районної ради. А далі Галина Анатоліївна в тому ж дусі уточнила, що «досить чіпляти народу локшину на вуха – наїлися нею від пуза, не лізе уже». Втім, так думає тут не лише Прохоренко. Зібравшись щойно на чергову сесію райради, її депутати дійшли висновку, що занадто багато нині «брехні, підступності, облуди, нещирості та партійних і політичних хитрощів і навіть словесного шулерства та шахрайства на душу населення». Народ уже не витримує навантаження від неправди, «його терпіння і нерви на грані зриву». Люди потерпають від тих, чия мета – пошити їх в дурні.

А раз так, то взяли і оголосили депутати своє місто Верхньодніпровськ і весь Верхньодніпровський район зоною, вільною загалом від так званої зовнішньої політичної реклами. А також і передвиборної заодно, оскільки «йдеться ж про одну й ту ж брехню, якої якраз напередодні виборів і вирує, як ніколи в інші часи».

Коротше кажучи, 21 депутат з 23-ох присутніх на сесії (а всього їх діючих тут тридцять чотири) проголосували за рішення, яке цитуємо слово в слово: «З метою недопущення політичної дискримінації та забезпечення рівних умов для всіх суб'єктів суспільно-політичних відносин заборонити використання рекламних щитів, які належать до спільної власності територіальних громад сіл, селищ і міст Верхньодніпровського району Дніпропетровської обл., зокрема надання їх в оренду чи користування для розміщення на них політичної реклами, висвітлення діяльності, розміщення привітань або будь-якої іншої інформації про політичні партії і блоки, депутатів усіх рівнів, кандидатів у депутати всіх рівнів, кандидатів на інші виборні посади, посадових осіб органів державної влади та органів місцевого самоврядування, інших політичних та державних діячів». Крапка!

Якщо вірити все тій же Галині Прохоренко, котра у Верхньодніпровській райраді очолює зараз фракцію партії «Свобода», у першому варіанті постанови ніби була обмовка «про заборону політреклами і можливості хвалити себе на усі заставки чи задурювати людей один поперед одного для всіх, крім пана Президента». Але ця «примітка» й викликала найбільші пристрасті та дискусії. Суперечки скінчилися тим, що її зняли. Якщо умови рівні для всіх, так для всіх, починаючи з депутатів сільських рад і територіальних громад, старостів сіл та сільських голів і закінчуючи Президентом України. Отаким чином і з'явилася на карті України чи не перша зона, де політична реклама на біг-бордах, котрі зазвичай повсюди зараз мозолять та дратують наші очі, поза законом, а умови конкурувати між собою рівні для всіх без винятків, включаючи і нинішніх кандидатів у Президенти.

Вл. інф.

! Жінкою не народжуються, нею стають *Сімона де Бовуар*

Оренда невитребуваних земельних паїв: реєструємо право чи договір?

Треба знати

Ідея використання земельних часток (паїв) на підставі договорів оренди вперше була запроваджена Указом Президента України №1529/99 від 03.12.1999 р. «Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектора економіки».

На виконання вказаного указу ще до прийняття Закону України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)» було розроблено наступні підзаконні акти:

Наказом Державного комітету України по земельних ресурсах N 5 від 17.01.2000 р. затверджено Типову форму договору оренди земельної частки (паю). У наказі не міститься вказівки про обов'язковість використання даної форми.

Постановою Кабінету Міністрів України від 24 січня 2000 р. N 119 затверджено Порядок реєстрації договорів оренди земельної частки (паю), де передбачено, що реєстрація договорів оренди проводиться виконавчим комітетом сільської, селищної, міської ради за місцем розташування земельної частки (паю) у Книзі записів реєстрації договорів оренди земельних часток (паїв), що ведеться за формою згідно з додатком.

Датою реєстрації договору оренди є дата внесення відповідного запису до цієї Книги.

Із системного тлумачення вказаних актів, з урахуванням також змісту Указу Президента України № 720/95 від 08.08.1995 р. «Про порядок паювання земель, переданих у колективну власність сільськогосподарським підприємствам і організаціям», випливає, що земельна частка (пай) – це умовна частка земель, розмір якої визначається в умовних кадастрових гектарах.

У 2003 р. було прийнято Закон України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)», де в ст. 13 було визначено, що нерозподілені (невитребувані) земельні ділянки за рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради (в межах населених пунктів) чи районної державної адміністрації (за межами населених пунктів) можуть передаватися в оренду для використання за цільовим призначенням на строк до моменту отримання їх власниками державних актів на право власності на земельну ділянку, про що зазначається у договорі оренди земельної ділянки, а власники земельних часток (паїв) чи їх спадкоємці, які не взяли участь у розподілі земельних ділянок, повідомляються про результати проведеного розподілу земельних ділянок у письмовій формі, у разі якщо відоме їх місцезнаходження.

Відповідно до чинної редакції цієї статті (діє з 01.01.2019 р.) нерозподілені земельні ділянки, невитребувані частки (паї) після формування їх у земельні ділянки за рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради можуть передаватися в оренду для використання за цільовим призначенням на строк до дня державної реєстрації права власності на таку земельну ділянку, про що зазначається у договорі оренди земельної ділянки.

Згідно зі ст. 79-1 Земельного кодексу України формування земельної ділянки полягає у визначенні земельної ділянки як об'єкта цивільних прав. Формування земельної ділянки передбачає визначення її площі, меж та внесення інформації про неї до Державного земельного кадастру. Земельна ділянка вважається сформованою з моменту присвоєння їй кадастрового номера. Земельна ділянка може бути об'єктом цивільних прав виключно з моменту її формування (крім випадків суборенди, сервітуту щодо частин земельних ділянок) та державної реєстрації права власності на неї.

З 01.01.2016 р. діє нова редакція Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень», яка містить наступні положення:

- Право оренди земельної ділянки підлягає обов'язковій державній реєстрації (ст. 4 Закону).
- Право оренди на нерозподілені (невитребувані) земельні ділянки, надані в оренду органами державної влади, органами місцевого самоврядування в порядку, визначеному статтею 13 Закону України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)», здійснюється без державної реєстрації права власності на такі земельні ділянки в Державному реєстрі прав (ст. 30 Закону).

Слід зазначити, що до 01.01.2016 р. положення, яке наразі міститься у ст. 30 Закону, було відсутнє. Принагідно вважаємо за необхідне зазначити, що у 2015 р. з положень Закону України «Про оренду землі» було виключено норму про необхідність наявності такого невід'ємного додатка до договору як акт приймання-передачі об'єкта оренди.

Відповідно до ч. 3 ст. 3 Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» (у ред., яка діяла на дату укладення договорів і діє до цього часу) права на нерухоме майно та їх обтяження, що підлягають державній реєстрації відповідно до цього Закону, виникають з моменту такої реєстрації. Що стосується вимог до реєстрації договору як правочину, слід звернутися до положень Цивільного кодексу України. Відповідно до ст. 210 ЦК України правочин підлягає державній реєстрації лише у випадках, встановлених законом. Такий правочин є вчиненим з моменту його державної реєстрації. Перелік органів, які здійснюють державну реєстрацію, порядок реєстрації, а також порядок ведення відповідних реєстрів встановлюються законом.

Висновки

Якщо невитребуваний земельний пай не сформований, визначається в умовних кадастрових гектарах, він не є земельною ділянкою та права на його використання не можуть бути зареєстровані у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно.

Якщо ж така земля має межі, їй присвоєний кадастровий номер – це є земельна ділянка у розумінні положень чинного земельного законодавства, хоча і з певною особливістю – невизначеним власником. Право оренди такого об'єкта нерухомого майна підлягає державній реєстрації. Власне можливість державної реєстрації права оренди земельної ділянки, яка за своєю суттю є невитребуваним паєм, з'явилася лише з 01.01.2016 р. Відповідно, право її використання виникає з дати реєстрації права.

Реєстрація ж самого договору у сільській раді не є обов'язковою, оскільки не передбачена на рівні закону. Проте якщо у користуванні перебуває пай, визначений в умовних кадастрових гектарах, з метою певного підтвердження, «бронювання» права користування слід звертатися до сільської ради та реєструвати свій договір у відповідній книзі. Момент початку використання визначається умовами договору.

За інформацією юридичного ресурсу «Протокол»

ПОЗОВНА ДАВНІСТЬ при поділі майна подружжя

Строк у межах якого, особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого права - називається строком позовної давності. Про нього і піде мова у цій статті.

Історія проста: зустрілися чоловік та жінка, покохали один одного та вирішили створити сім'ю. РАЦС, весілля, діти… Здавалось би, «Happy End». Але жити довго та щасливо не вийшло. Постійні сварки, биття посуду та врешті-решт зрада чоловіка призвели до розлучення. Жінка вигнала негідника з квартири з усіма речами, а той особливо й не пручався. Пройшов час, чоловік схаменувся та вирішив спробувати відновити стосунки з колишньою жінкою. Та до квартири колишня дружина його не пустила, віддала залишки його речей та змінила всі замки в квартирі.

Пройшло майже 20 років і чоловік звернувся до суду з метою відсудити собі половину квартири. Згадав, що будучи у шлюбі, колись давав свої «сто рублів» на її придбання, а тому має рівні права з колишньою жінкою на квартиру.

От тільки дещо чоловік не врахував. Строк позовної давності минув. Саме тому суд відмовився йому присудити половину квартири. Що ж це за чарівний «строк позовної давності», який допоміг жінці відновити справедливість?

Позовна давність – це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Тобто, строк, у межах якого чоловік міг звернутися до суду, щоб визнати право власності на ½ квартири і називається строком позовної давності.

Тому коли виникає потреба поділити спільне майно, необхідно пам'ятати, що термін подачі позовної зави обмежений.

Тривалість позовної давності

Якщо особи перебувають у зареєстрованому шлюбі – позовна давність не застосовується.

Будучи у зареєстрованому шлюбі кожен із подружжя може вимагати поділити спільне майно у будь-який час. Позовна давність до таких вимог не застосовується.

Зовсім інше правило поширюється на осіб, шлюб між якими розірвано.

Законом установлена позовна давність у три роки для осіб, які розлучилися.

Початок позовної давності

Позовна давність обчислюється від дня, коли особа

- дізналася або
- могла дізнатися про порушення свого права власності.

І ці дві обставини повністю незалежні одна від одної.

Дехто вважає, що строк позовної давності починає відраховуватися від дати розірвання шлюбу. Певний час такої позиції дотримувалися і деякі суди. Проте суди вищих інстанцій виправили цю помилку.

При поділі спільного майна подружжя строк позовної давності відраховується НЕ з дати розірвання шлюбу, А з моменту, коли позивач дізнався або міг дізнатися про порушення свого права на таке майно.

Що таке «порушення права»? - Це момент, коли між колишніми чоловіком і дружиною виникає спір стосовно цього майна.

У випадку з нашим подружжям, строк позовної давності у чоловіка почав відраховуватися, коли його вигнали з квартири. Саме з цього часу він не міг користуватися квартирою, яка належала спільно йому і дружині.

Наслідки спливу позовної давності

Закінчення строку позовної давності є підставою для відмови в задоволенні позову.

У той же час, навіть, якщо 3-річний строк позовної давності минув, позивач все одно має право звернутися до суду і суд розгляне його позов.

Суд самостійно не застосовує позовну давність, а тільки якщо про це просить відповідач.

Суд може застосувати позовну давність тільки за заявою відповідача. Якщо відповідач протягом розгляду справи не попросить про це, то суд може розглянути справу і поділити майно, навіть коли строк давності вже давно пропущений.

Зупинення та поновлення позовної давності

Навіть якщо відповідач і заявить про пропуск позовної давності, то це ще не гарантує, що суд відмовить у позові.

Законодавство передбачає декілька підстав, коли перебіг строку позовної давності зупиняється, а також коли позовна давність переривається.

Також, позивач може обґрунтувати перед судом поважність причин пропуску позовної давності.

Якщо суд визнає поважними причини пропуску позовної давності, то він може поділити майно подружжя і після спливу цих строків.

ОТЖЕ, у будь-якому випадку не варто затягувати з питанням поділу майна після розлучення. Чим більше часу пройде, тим менше шансів поділити це майно.

Якщо подружні стосунки не склалися, раджу вирішувати питання поділу майна одночасно з розірванням шлюбу і краще це робити з підтримкою сімейного адвоката.

Ганна ОКСЕНЮК, адвокат.

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Вирощування розсади у кухонній губці

Незвичайний спосіб

Відкрили новий спосіб швидко проростити насіння

Традиційний спосіб вирощування розсади рослин - це використання грунту. Але є кілька переваг губки.
Вам не треба буде прибирати бруд після грунту.
Ви спостерігаєте за тим, як проростає насіння і росте коріння.
В губці насіння проростає швидше.
Не треба багато простору.
Губки можна використовувати повторно, якщо насіння не проросло.
У губках можна пророщувати насіння моркви, салату-латуку, крес-салату, редиски, пряних трав, помідорів, гірчиці

Як садити насіння в губки?

Для посадки насіння підходять губки, які не оброблялися миючими засобами або антибактеріальними засобами. Попередньо губки можна обробити розведеним відбілювачем, щоб запобігти зростанню цвілі. Після даної процедури їх треба дуже добре промити проточною водою. Губки використовують або в цілому виді, або нарізають на частини. Для великого насіння нарізають борозни, круглі отвори. Далі їх замочують і поміщають в неглибокий лоток.

Насіння вдавлюють в губки або нарізають отвори для кожної окремої насінини. Лоток вкривають поліетиленовою плівкою і ставлять у тепле місце. Періодично перевіряють «парничок» з губками на предмет появи цвілі. Вони повинні бути вологими, але не намокати. Використовуйте для поливу обприскування або, якщо є, туманну установку.
При пересадці саджанці акуратно дістають з губок або обрізають по-максимуму і садять з рештою губки. Останнє роблять з дуже ніжним корінням або при неможливості дістати саджанець з губки.
Практично рослини, вирощені в губці з насіння, нічим не відрізняються від саджанців, вирощених в грунтосуміші. ■

Дана стаття допоможе розібратися у головних питаннях. Натільний хрестик є символом християнської віри. Це аж ніяк не прикраса, а справжній священний символ, відношення до якого має бути відповідним.

10 речей, які не можна робити зі священним атрибутом

Застерога

Натільний хрестик

Вибір хрестика

Відданість вірі передбачає постійне носіння хрестика на тілі. Враховуючи, що це дуже особистий символ, священики рекомендують відмовитися від покупки великих і дорогих хрестів з дорогоцінними каменями. Хрестик повинен бути звичайним і абсолютно непомітним. Такий символ - не предмет розкоші і не привід для хизування. Ним не можна хвалитися в суспільстві і не варто виставляти на загальний огляд. До того ж хрестик повинен бути невеликих розмірів, адже великий хрестик незручний. У побуті він може заподіювати дискомфорт, інформує Ukr.Media.

Що не можна робити з натільним хрестиком

Багато людей не мають уявлення про те, як поводитися зі своїм хрестиком і яких речей з ним робити не можна.

Купувати хрестик без потреби

В процесі обряду хрещення священик вішає на шию звичайний хрестик. Такий символ потрібно постійно носити на грудях. Купувати замість нього більш красивий і дорогий хрест, просто тому, що людині так захотілося, не можна. Інша справа, якщо хрестик поламався або був зіпсований іншим способом. У такій ситуації його дійсно потрібно поміняти, причому, робити це потрібно саме в церкві.

Підготувала Анна МЕЛЬНИК.

Самому освятити хрестик

Цінність хрестика не розп'яття, що символізує страждання Христа, а в тому, що його освячують під час спеціального обряду. Завдяки цьому хрестик стає наймогутнішим оберегом людини і символом того, що Вищі сили оберігають її від бід і напастей. А ось освячувати хрестик самому не слід, навіть якщо вам відомі потрібні молитви. Цей обряд має право проводити лише священнослужитель.

Носити хрестик над одягом

Розглянутий атрибут віри і називається натільним тому, що носять його на тілі, а значить, під одягом. Це непорушне правило, яке обов'язкове до дотримання усіма християнами. Одяг наших предків навіть шився без глибоких розрізів на грудях, щоб з нього не випадав хрестик. Хрестик прийнято приховувати від сторонніх, позаяк він не є ні прикрасою, ні забавою. Носячи його поверх одягу, людина ніби хвалиться тим, що є віруючою. А хвастощі і самозамилування, по іншому називається гординею, що за християнськими законами вважається страшним гріхом.

Тим же, хто звертає увагу на священнослужителів, що носять хрести поверх ряси, хочеться роз'яснити один важливий нюанс. Видимий нами атрибут віри називається наперсним хрестом. Це спеціальний хрест, який надягають для проведення служб і інших обрядів. Він більш великий і може бути прикрашений коштовностями. Натільний хрестик священнослужителі носять, як і всі віруючі християни, тобто під одягом.

Знімати хрестик без потреби

Хрестик служить оберегом для хрещеної людини, але тільки тоді, коли знаходиться на тілі. Тому знімати його без особливих на те причин, не рекомендується. Наші предки навіть під час відвідування лазні намагалися не розлучатися з розп'яттям, а тому для водних процедур у кожного був змінний хрестик, виготовлений з дерева. Його одягали на заміну натільному, щоб не обпекти шкіру гарячою парною. Тому без особливої потреби даний символ віри знімати з тіла не можна. А якщо вже необхідно зняти, одягаючи його знову, не забудьте прочитати молитву.

Носити хрестик на ланцюжку

Побутують різні думки щодо того, на чому має носитися розп'яття. Відразу скажемо, що принципової заборони на використання ланцюжка немає. Просто, проводячи обряд хрещення, хрестик зазвичай вішають на мотузку. І якщо поміняти мотузку на ланцюг, особливо виготовлену із дорогоцінних металів, це виглядатиме як гординя і хвастощі, про що ми згадували трохи раніше. Такі вчинки не заохочуються церквою. При цьому набагато важливіше те, щоб ланцюжок або мотузочок виконували свою головну функцію, тобто утримували розп'яття на тілі. Згідно з існуючим повір'ям, втратити хрестик, значить накликати на себе біду.

Поєднувати хрестик з амулетами

Крім хрестика на мотузці не повинно бути нічого зайвого. Вішати на неї якісь амулети або зодіакальну символіку неприпустимо. Всі ці речі вважаються заборонами і справедливо відкидаються християнською церквою. При цьому сам натільний хрестик повинен носитися виключно на шиї. Його не можна вішати на сережку, чіпляти на браслет або класти в гаманець. Істинно віруюча людина так ніколи не вчинить.

Викидати зламаний хрестик

Хрестик, який прийшов в непридатність не можна викидати на сміття. Це священний предмет, а символам віри негоже валятися під ногами у купі сміття. Невеликі пошкодження хрестика цілком можна відремонтувати самостійно або віднести в антикварну майстерню. Коли ж розп'яття прийшло в непридатність, його слід віднести до церкви і там замінити новим.

Носити чужий хрестик

Тут все не так однозначно. Свій натільний хрестик вам можуть подарувати близькі люди, і в цьому немає нічого поганого. Заборони на дарування хрестика не існує, особливо якщо у людини до цього не було символу віри. Якщо цей хрестик був попередньо освячений, він також стане вашим оберегом. Інша справа, що не варто одягати на себе хрестик, знайдений на вулиці. Якщо вам невідомо, кому належить цей атрибут віри, і хто носив його до вас, краще не торкатися до нього. І справа тут не в марновірстві, заснованому на можливості передачі поганої енергії від колишнього господаря. Релігія не визнає подібних забобонів. Просто він чужий, та й невідомо, чи освячений.

Носити хрестик з розп'яттям

Деякі люди вважають, що натільний хрестик не повинен мати форму розп'яття. Вважається, що такий символ віри може накликати на свого господаря біди і зробити його життя нестерпно важким. Проте ці страхи не мають нічого спільного з реальністю. Розп'яття на хрестику є символом жертви, принесеною Ісусом Христом заради порятунку людства. Поганого в такому образі нічого немає. Просто носити його бажано розп'яттям назовні.

Носити не освячений хрестик

Церква не накладає заборону на носіння не освяченого хреста. Адже навіть дві схрещені палиці здатні захистити від нечисті. Інша справа, що хрестик, який не піддавався церковним обрядам, є банальною прикрасою. А прикраси не мають нічого спільного з вірою. Тому перед тим як надіти християнський хрестик на шию, його, звичайно ж, треба освятити.

Бережіть себе!

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Сєдова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 1983910. Тираж у березні 10400.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

Неписані історії Миколи НЕЧИПОРЕНКА

«КУЗЬКІНА МАТЬ»

ПРО ГОЛОДОМОР в Україні у тридцяті роки минулого століття написано і сказано уже багато, обнародувано достатньо раніше невідомих і прихованих фактів та документів, але дискусії, був це геноцид українського люду чи не був, на жаль, не закінчується. Вистачає тих, хто заперечує винищення голодом наших співвітчизників. А провідні у Дніпропетровську спеціалісти відділу інформації облархіву Ольга Шумейко та Олег Касьянов вважають, що про голодомор навіть помилково говорити винятково у межах 1932-1933 років – насправді його хронологія набагато складніша і триваліша у часі.

Бо все почалося ще у 1927 році, коли в СРСР було проголошено курс на колективізацію. Коли «з вимогливих міркувань класового підходу» там і тут почали створювати комуни, артілі і ТСОЗи – товариства зі спільного обробітку землі. А на Дніпропетровщині ще і раніше, у 1926 році, голова тоді Катеринославського окружвиконкому Гаврилов у циркулярі на місця писав, що «90 відсотків наших селян – а це дуже значна цифра – залишаються несвідомими і їх необхідно втягувати до соціалістичного будівництва, щоб селяни краще розуміли вимоги диктатури пролетаріяту». За цими високими словами ніби про «роль і місце селянства у розбудові нового суспільства» крилося, знайте тепер, не що інше, як «труднощі з хлібозаготівель, які не можуть не викликати тривоги і вже загрожують темпам індустріалізації молодої Радянської держави».

На кінець двадцятих років з добровільною хлібоздачею дійсно склалася критична ситуація. Тоді писали й доповідали, що напружена. Селяни ні в яку не хотіли продавати зерно «за цінами, нижчими від цін на промтовари». Архівні документи тих часів – протоколи засідань окружних партійних «трійок», облікові та особові картки «громадян, які злісно ухиляються від хлібоздачі» - однозначно свідчать, що насильницькі методи впливу на непокірних, каральні розправи з ними набирали обертів «не з року в рік, а по днях». У вересні 1929 року з цього приводу в Дніпропетровському комітеті КП(б)У відбулася нарада партійно-господарського активу, на яку прибув і гість з Москви Анастас Мікоян. Тепер в стенограмі, збереженій державним облархівом, читаємо його вказівку: «Однією агітацією у цій справі не допоможеш і ГПУ повинні зіграти у ній велику роль». Яку саме? З документів того ж архіву дізнаємося, що лише протягом місяця після від'їзду Мікояна і лише у Новомосковському районі за межі України було вислано 54 сім'ї «заможників та куркулів, які чинили шалений опір заготівлям хліба». А до кінця наступного 1930 року з «селянського сектору» загалом по Україні зуміли витиснути 400 мільйонів пудів збіжжя. Далі і в 1931 році, який виявився набагато менше урожайним, насильницьки–примусово, як тоді звітували - вилучили ще 380 мільйонів пудів.

І саме груднем 1931 року датоване наявне в облархіві повідомлення, в якому вперше прямо говориться, що «є випадки, коли селяни стали вмирати голодною смертю». Більше того, з настанням зими, коли «у людей по селах почали закінчуватися їстівні припаси, заготовлені переважно з присадибних ділянок», з кількох районів відразу надійшли доповідні з грифом «Секретно», у яких мова йшла про «повальний голод, від якого немає спасу».

- У своїх сховищах ми знайшли анонімного листа групи комуністів, - розповідала Ольга Шумейко, - у січні 1932 року написаного до обкому партії з тим, щоб «сообщить действительное положение дел, создавшееся в ряде районов нашей области».

Ось цей лист. Цитуємо на мові оригіналу: «По городам и поселкам уже пару недель как появились колхозники, наши союзники по общей классовой борьбе, с сумками просить хлеб, отрубей, жмыхов, капусты и прочего. Их объяснения подтверждаются фактами, что они действительно колхозники-бедняки, даже немало среди них организаторов колхозов в нашей области. Мы убедились также, что полученный ими из колхоза хлеб иссяк, купить его негде и не за что, и для них один путь – голодать. Или нищенствовать. Но никто ничего не дает им. Все якобы сочувствуют их обреченному на голодную смерть положению, но куска хлеба почти никто не дает.

На почве голода и нищеты уже начались грабежи и убийства. Мы глубоко убеждены, что если сейчас не будет проявлено к этому вопросу все внимание нашей партии, мы доведем до отчаяния колхозников, которые уже сегодня потеряли всякую надежду на завтрашний день, а наша 15-летняя работа по перевоспитанию отсталых товарищей по классу может пойти насмарку. Если мы действительно хотим по-большевистски готовить и провести 4-й большевистский сев, то нам преступно быть слепыми. Через год мы наши фамилии огласим, а пока нет надобности».

На листі резолюція секретаря обкому партії комуністів-більшовиків Менделя Хатаєвича. Читаємо: «1. Что это за группа? Для фасона авторы называют себя группой или действительно таковая существует? Пусть выяснит и установит ГПУ. 2. Язык письма партийный, хотя и видно, что люди пришли в паническое состояние. Послать для сведения копию в ЦК КП(б)У тов. Косиору и Постышеву, а также в ЦК ВКП(б)»…

Ось так і не інакше. Але це все те, що передувало голодомору. А що відбувалося по його закінченню? Чи була партійна еліта щиро і глибоко схвильована та стурбована жахами, які сталися? Чи відчувала вона свою вину і чи переймалася елементарним бажанням хоч якось тепер зарадити народу? Адже здається, що за канонами людських цінностей, християнських традицій каятися та просити прощення за скоєні злочини і гріхи належало ще й як спокутувати свої злодіяння! Але ось, як на нас, дуже «цікавий», майже химерний, якщо не «парадоксальний», то насправді огидний, блюзнірський документ потрапив на очі працівникам обласного архіву. Датований він 20 червням 1934 року, коли ще пухли і помирали від голоду не тільки селяни. А підписав його все той же Мендель Хатаєвич – секретар Дніпропетровського обкому КП (б)У.

Наводимо документ повністю – він вартий того, щоб його прочитати. Отже:

«Секретарям райпарткомів, головам райвиконкомів, директорам та начальникам політвідділів МТС і радгоспів, головам сільрад та управам колгоспів.

Хоч боротьба з жуком-кузькою широко розгорнулася в усіх районах, він все ще у величезній кількості появляється на полях і продовжує завдавати великої шкоди врожаєві. Щоб відстояти урожай від кузьки, наказуємо:

1. В усіх колгоспах і радгоспах, незалежно від визрівання хліба, усім польовим бригадам негайно вийти в поле, в табори з тим, щоб як тільки жук появиться на тому чи іншому масиві, негайно приступати до його знищення.

2. В час, коли жук перебуває на посівах, не відтягувати колгоспників від його збирання ні на які збори, навіть у питаннях чистки партії.

3. У тих місцях, де почалася косовиця, забезпечити чергування комсомольців, піонерів і школярів на сусідніх площах, маючи на увазі, що під час косовиці жук перелітає на сусідні поля.

4. Широко використати досвід колгоспу ім. Хатаєвича Варварівської сільської ради Синельниківського району у боротьбі з жуком, де з ініціативи голови сільради товариша Литвиненка з двох дошок, завдовжки по 3 метри, зроблена коробка для збирання жука. В середині цієї коробки є валики з щитками. Два колгоспники носять цю коробку над посівами так, щоб валики, які крутить один з колгоспників, загрібали жуків. На кінці до коробки приробленo мішок, в якому збирається жук-кузька.

Жук-кузька ще може завдати незліченої шкоди врожаєві. Нашим бойовим обов'язком є знищити його цілком, будь-що».

Можна, звичайно, припускати, що загроза від такого шкідника полів, як жука-кузьки, була значною, але те, що супроти нього, як супроти страшного ворога, ополчилася ледве не вся радянська влада з компартійним апаратом разом, це, погодьтеся, викликає подив і усмішку. Та й важко зрозуміти, чому боротьбу з паршивим жуком мала координувати, спрямовувати компартійна верхівка? Причому, вникаючи до найменших подробиць, спонукаючи навіть селян днювати й ночувати в степу, бути всім дорослим та малим на сторожі і переймати «передовий» на цей рахунок «досвід». Адже ще раз перечитайте депешу – складається враження, наче на той момент у бідолашних посірілих селах наших і нагальнішої біди не існувало, як знищувати капосного жука. Що й більшого, клятішого ворога у селян ніби не було від кузьки. І це тоді, коли люди, якимось дивом уцілілі від голодної смерті, ледве оговтувалися та ще приходили до тями від того, що з ними скоїли, на що прирекли.

Люди були, власне, тими ж беззахисними жуками-кузьками, яких немилосердно нищили і зводили в могили – хіба не так? Хіба дійсно для більшовицької радвлади що селяни, що жуки-шкідники – і ті й інші хіба не в однаковій мірі запеклі «клясові» вороги? Як не крутіть, а виходить так: якщо і ті, і ті псують чи поїдають хліб, призначений для пролетаріяту, значить їх – без різниці, що в першому випадку люди, а в другому комахи-паразити – треба знищувати під корінь, як ворогів і паразитів.

- І терор та продзагони часів громадянської війни, і продрозкладка та насильницька колективізація по закінченні її, і «чистки» партії та винищення куркуля як класу, - коментував від себе працівник архіву Олег Касьянов, - походять зі спільного кореня за будь-яку ціну і силою вибудувати утопічний комунізм. Тепер це жахливе й потворне явище і виникає можливість наректи навіть «кузьмізмом» - наскільки підписане свого часу палким більшовиком Хатаєвичем розпорядження в одній зв'язці поєднало поняття «жука-кузьки» і «диктатури пролетаріату».

Усім відомо, як згодом на одній з асамблей ООН керманич Радянського Союзу Микита Хрущов, який обіцяв, що «нинішнє покоління радянських людей житиме при комунізмі», стукаючи по трибуні власним черевиком, дозволив собі грізно полякати заокеанських імперіалістів – показати їм «кузькіну мать». Розповідають і пишуть, що американці кинулися тоді до словників. Гортали їх з метою знайти, як невідома їм, але страшна «кузькіна мать» перекладається на їхню мову? Що це значить, як розуміти радянського лідера, чого від нього чекати? І не знайшли. Навіть чогось близького, ідентичного за аналогією в англійській інтерпретації не виявилося.

Зате тепер ми з вами дістали змогу дізнатися. «Кузькіна мать» – все одно, що домовина. Це ж бо дві дошки-«молотарки», дошки-зачистки живих істот з приробленим до них душогубним мішком.

ПРОДАМ
СЕМЕНА кормовых трав (люцерна, эспарцет, клевер, кострец, суданка и т.д.),сидератов, медоносов, гибриды и сорта подсолнечника, кукурузы и др.культур.
Тел. 095-17-15-312
www.semenatrav.com

Ягідна ферма запрошує бажаючих працівників та бригади на сезонний період: польові роботи, збір ягід (суниця, малина), сортування та пакування ягід у сортувальному складі. Оплата праці гідна.
067 397 38 63 Царичанський р-н, с. Могилів

ПОТРІБНІ: бармени, офіціанти, повара, помічники повара, посудомийки, кухонні працівники, прибиральниця, столяр, сантехник, промоутер, мангальник на Азовське море.
050-374-14-63, 096-990-80-80

ВСТАНОВЛЕННЯ ТА ОБСЛУГОВУВАННЯ СИСТЕМ ВІДЕОСПОСТЕРЕЖЕННЯ НА ГОСПОДАРСЬКИХ ОБ'ЄКТАХ І НА ЖИТЛОВИХ СПОРУДАХ
0500453954

НАЦІОНАЛЬНА АКЦІОНЕРНА КОМПАНІЯ "Украгролізинг"
www.ukragroleasing.com.ua
НАЙКРАЩІ УМОВИ ЛІЗИНГУ В УКРАЇНІ!
СТАБІЛЬНІСТЬ! ОПЕРАТИВНІСТЬ! ПРОФЕСІОНАЛІЗМ!
Дніпропетровська філія Національної акціонерної компанії «Украгролізинг» приймає замовлення на сільськогосподарську техніку провідних вітчизняних та світових виробників на умовах фінансового лізингу та за договорами купівлі-продажу на 2019 р.
▲ ЦІНИ ВИРОБНИКІВ! ▲ ЛОЯЛЬНІ УМОВИ!
▲ ГНУЧКІ СХЕМИ ЛІЗИНГОВИХ РОЗРАХУНКІВ!
49098, м. Дніпро, провулок Мануйлівський, 73, офіс 704
e-mail: dniprolizing@ukr.net
Тел. для довідок: (056) 766-30-54; 067-566-05-86, 068-679-45-94, 050-955-20-12; 097-402-90-34; 098 407-67-17

Пишіть:
49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84

Передплатити «Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа кожного місяця. Передплатний індекс 60092.